דמשמע דקאי גם על מקבץ צואת כלבים, בורסקי, מחתך נחושת מעיקרו, דמיירי באופן דלית לי' מגרמי' כלום, ואין לו ממה להתפרנס, ובע"כ הוא נאלץ להתעסק בעבודות הנ"ל].

עם כל זה איכא למימר דבנ"ד זכאי הבעל לתבוע מתנות שנתן לאשתו לדעת חלקת מחוקק ואף גם לדעת שלטי הגבורים הנ"ל, הואיל וטענות האשה שיש לה כלפי בעלה לא התבררו בביה"ד כלל, והבעל לא מודה בזה. וכל עוד ואין פס"ד המחייב אותו לגרשה אותה, והבעל מוכן להשלים אתה, והיא עומדת על דעתה להתגרש ממנו הרי הוא זכאי לדרוש מתנות שנתן לה, בחזרה. [אולם לדעת מוהר"א ששון ז"ל המתנות שלה וכנ"ל].

מ"מ נראה דצדק בדחותו תביעת הבעל התובע מאשתו חלק מהכסף שקיבלה בעד הדירה שמכרה, משום שלפי דבריה לא השקיע הבעל בדירה מאומה, והדירה נרכשה מכספה היא, ובזה שנרשמה הדירה על שמה יש בזה משום הוכחה שמכספה נרכשה הדירה, וזה לפימ"ש הרא"ש בתשו' כלל צ"ו דין ד', וחל"ש:

וששאלת אשה שטוענת על קצת קרקעות שהניח בעלה שהם חצים שלה כי בעלה קנה חצים משל מעותיה שנפלו לה מבית אביה, והשטר כתוב בשם שניהם, יראה שכל הקרקעות שקנה בעלה והשטרות כתיבי גם בשם האשה שהקרקעות חצים שלה כי אדם הקונה קרקע אין דרך שיכתוב את אשתו בשטר הקנאה וזה שכתב שם אשתו ניכרין הדברים שחצי דמי הקרקע הן משלה, אם הי' שטר הקניה כלו על שמה, הדבר ידוע שהקרקע היא שלה מה לי כלו מה לי חציו, נדון זה הוי כאילו נכתב השטר לאינש דעלמא מה לי אשתו ומה לי אינש דעלמא.

(**ועי'** תומים סי' ס"ב סק"ה). כאמור, טענה האשה שהדירה נרכשה בעיקר מכסף שקיבלה מאביה למטרה זו, והיתר שלמה מעבודתה. והנה בשו"ע אה"ע סי' פ' כתוב: דחקה עצמה ועשתה יותר מהראוי לה המותר לבעל ודוקא שנותן לה מעה כסף כל שבוע. ובח"מ שם סק"ב: וכתב ב"ח מנהג שלנו שאין מוציאין מידה דמי מלאכה שע"י הדחק, ולוקחים בהן קרקע והוא אוכל פירות, וכ"כ בב"ש שם. [ובכ"מ שם כתוב דדעת הרא"ש והתוס' בתירוצם הראשון דלגמרי שלה ויכולה לטעון קים לי כהני רבוותא].

יוסף שלו' אלישיב.

סימן קעד

טענת מאיס עלי - ולמי זכות החזקת הילדים

פס"ד שניתן ע"י כב' ביה"ד בחל - אביב

א. התביעה לגירושין נדחית: ב. ממליצים שהאשה תשוב אל בעלה לחיי שלום, ולו גם רק לתקופת נסיון: ג. על האשה לאפשר לבעלה שהבת תוכא ארצה: ד. לתביעות עבור המזונות שבעבר, אין ביה"ד מוזקק כעת, ועל הבעל לשלם לאשתו למזונות הבת לעת - עתה למשך תקופה של חדשיים בלבד סך ... ל"י עבור כל חדש.

כ"ב האשה קובל על פסה"ד, לדבריו הוכח הדבר כפני ביה"ד שהאשה שונאת את בעלה בלב ונפש בגלל התנהגותו הבלתי נורמלית, והאשה באה איפוא במענת מאים עלי באמתלא מבוררת, הוזג חי בנפרד כבר למעלה משש שנים, ועל ביה"ד הי' להעתר לתביעת האשה ולחייב את הבעל במתן גט.

From: 8454259708 Page: 1/2 Date: 2/23/2009 6:40:23 AM

התשובה למענה זו היא כפולה

א. גם אם נניח שדינה של האשה היא כאשה הבאה בטענת מאיס עלי באמתלא מבוררת, אכתי אין בזה לחייב את הבעל במתן גט, עיין שו"ת הרשב"א (המיוחסות לרמב"ן) סי' קל"ה: שאלה, האומרת מאיס עלי... ואם הבעל חייב לגרשה... תשובה... דע כי היא אינה יכולה לכוף בעלה לגרש אותה בגט לפי שהאשה יוצאה לרצונה ושלא לרצונה והאיש אינו יוצא כ"א לרצונו... מכל אלו אתה רואה שהאומרת מאיס עלי אין כופין הבעל לגרש... ואע"פ שהרמב"ם ז"ל כתב באומרת מאיס עלי שכופין אותו לגרש אין נכונים דבריו במקום זה... ולענין כתו' ונדוניא שהביאה לו מן הדין אינה מפסדת כלום אא"כ עמדה במרדה יב"ח וכל אותן יב"ח אין כופין אותה... אבל אם עמדה במרדה יב"ח ורצה הבעל לגרש הפסידה הכל... זהו דינה כשגרשה הבעל מרצונו לאחר יב"ח אבל אם רצה לגרש כבר אמרנו שאין כופין אותו.

מדברי הרשב"א משמע דלא רק שאין "כופין" את הבעל לגרשה בטוענת מאיס עלי, אלא אף לא "מחייבינן" אותו לתת גט.

וכן משמע ממ"ש התוס' כתובות דף ס"ג דפירוש הסוגיא הוא דבאמרה מאיס עלי לא בעינא לא הוא ולא כתובתו, לא כייפינן לה שתחזור בה, ע"י שנאמר לא תועיל מחילה - ומתוך כך לא יגרשנה בעלה שאינו רוצה ליתן כתו', אלא מחילה גמורה היא ומתוך כך יעלה בדעתו לגרשה, ובש"מ: - אבל אמרה מאיס עלי לא כייפינן לה כיון שאומרת איני רוצה בו ולא בכתו' ובלבד שיגרשני אם בא למלוך עמנו ניתן לו עצה שיגרשנה ויפטרנה מיד בלא איחור....

ובאה"ע סי' ע"ז סעי' ב':... אם אמרה מאסתיהו ואינה יכולה להבעל לו מדעתו אם רצה הבעל לגרשה אין לה כתו' כלל. וברמ"א (אה"ע) שם (סי' ע"ז) סעי' ב':... דכ"ז באינה נותנת אמתלא וטעם לדבריה למה אומרת מאיס עלי, אבל בנותנת אמתלאה לדבריה... ואין כופין אותו לגרש ולא אותה להיות אצלו, ואם נאמר דיש חיוב עליו לגרשה, פשיטא דאין כופין אותה להיות אצלו, וע"כ דאין חיוב על הבעל לפטור אותה בגט. הא חדא!

ב. ביה"ד קובע בפס"ד: לאחר הדיון בנדון ושיקול נסיבותיו לאור ההלכה מצאנו וקבענו... טענות אלה על כביכול מעשים אשר לא ייעשו, שרובן ככולן הוכחשו ע"י הבעל נמרצות, לא הוכחו במאומה ע"י ב"כ האשה... מאידך הביא הבעל בפנינו שני עדים... לאור כ"ז בית דיננו לא ראה כל ביסוס וצידוק לסירובה של האשה להשלים עם התובע או לתביעת הגירושין שהוגשה נגד הבעל, ולכן על אף חוסר הסבר סביר מאידך לכורח שהניע אותה לנדוד מבעל נעוריה למרחקים במצב של הריון ובהשאירה ילדה הראשון לטיפולם של אחרים, דבר שלכאורה אומר דרשני, הננו בדעה שאת תביעתה לגירושין יש לדחות מכל וכל.

ועיין חלקת מחוקק סוס"י ע"ז בדין מאיס עלי, ז"ל: ומהר"ם בהג"מ כ' בזה"ל אין בטענת מורדת ממש עד שתתן אמתלא נראית ונכרת לטובי העיר וחכמיה וכו' משמע דלאו בדידה תליא מילתא רק לחכמי העיר הדבר מסור....

ובכן, קביעה זו אם דינה כאמתלא מבוררת או לא מסור לשיקול דעת בית הדין הדן בדבר, ואין אנו רואים עילה במקרה דנן להתערב בקביעה זו.

בנוגע לסעיף ב' בפס"ד אשר בו נאמר: בתביעתו של הבעל לחייב את אשתו לשוב אליו לחיי אישות, ממליצים כי האשה אמנם תעשה כך ותשלים אתו ולו גם לתקופת נסיון, טוען ב"כ האשה, האשה מואסת בבעלה, היא ציינה בטענותיה כי כל חמשת השנים שהיתה אצלו הי' בבחינת תקופת נסיון מתוך תקוה לשינוי התנהגות הבעל, ואין טעם להתחיל בנסיונות נוספות, גם הבעל בעצמו איננו חושב ברצינות ע"ז וכל מגמתו היא לסחוט כסף עבור מתן הגט.

הנה לפי האמור לא הוכח בפני ביה"ד טענת האשה שבעלה מאוס עליה, וכי רובן ככולן הוכחשו ע"י הבעל.

From: 8454259708 Page: 2/2 Date: 2/23/2009 6:40:23 AM